

Jong geweld

15 oktober 2004: de laatste deelrepetitie voor de koren van de regio Noord-Oost-Vlaanderen in de Christus-Koningkerk te Gent. Het zou er koud zijn, was voorspeld, maar dat valt in het begin nogal mee en eens het enthousiasme oplaait van de 500 zangers en sympathisanten, is 'temperatuur' geen onderwerp van gesprek meer. Aanwezig: Guido, de combo (Jack, Mark, Mark en Peter die Lea zingt), Bart met zijn tickets, Katlijn met haar computer vol Gospel-concertgeheimen, de twee fotografen van dienst: Walter en Chris, de tijdopnemer Fons en al die zangers groot en klein, jong en oud. Wat vandaag opvalt is al dat jonge geweld, dat plots de kerk binnenstroomt, hier en daar begeleid door een bezorgde (of nieuwsgierige?) moeder.

Hilde met haar dochter Lise, die hyperenthousiast is voor het meezingen, Carine die zelf eerst stilletjes, dan des te uitbundiger begint mee te doen, in plaats van haar 'toonloze' echtgenoot!

Het wordt een voorproefje voor de optredens in het Kuipke: schikken en herschikken van de stemmen, sopranen die nog tussen de alten zitten, Guido die zich op verrekijkersafstand bevindt. En het moet nog allemaal veel groter, veel beter, veel intenser: het zijn nog maar repetities!

Het repertorium is nu al bekend, we zingen zittend en rechtstaand, 'voor serieus', handenwuiwend, armenzwaaiend. We beginnen aarzelend, negenentwintigstemmig, maar eindigen wel degelijk vierstemmig! Het jonge volk applaudisseert, na elk diepgevoeld lied, voor zichzelf: in een ontlading van jeugdige overmoed. En wij die vreesden dat het megakoor er wat 'oud' zou uitzien! Laurie komt zelfs aandringen dat de mannen wat harder zouden zingen om tegengewicht te vormen tegen de kindersopraanstemmen. Dat doen we dan maar, zodat alles wat voller en donkerder van toon wordt.

Helemaal achteraan in de kerk waar de klanken en de stemmen gemengd zijn, klinkt het mooi, een belofte voor het concert en een vroege beloning voor al die onzichtbare medewerkers.

Guido is blij dat hij niet op een wankelende tafel moet gaan staan en terug 'solid ground' onder de voeten heeft. Hij vergast ons dan maar op een ter plaatse uitgevonden slepende twist, die opvallend goed bij ritme en tempo past.

Tijdens de pauze blijkt weer eens dat onze Kerk zich misschien wel interesseert aan de seksualiteit van haar gelovigen, maar niet aan het latrinaire gebeuren: er is slechts één toilet voor al die vele mensen!

Na de pauze wordt de Will Turabegeleiding voor het grote koor nog eens ingeoeffend: ook dat zal overweldigend klinken, hoopvol en dankbaar dat we leven en zingen mogen en er zo intens van genieten. Uit het koor is een klein groepje afgesplitst dat met Ilse repeteert in Sint-Niklaas: 'backing vocals' noemt men dat: het doet me aan oven- en keukenwerk denken!

Guido geeft heel wat praktische inlichtingen, die in een volgende 'Gospelstem' zullen opgenomen worden, over gratis broodjes en koude schotels en te betalen hamburgers, over het badgesysteem en de kledij-afspraken: rood, wit en zwart in welke combinatie ook. Ik hoor iemand fantaseren over een wit hemd met rode en zwarte bollen, maar is zoiets wel in de handel, Frans?

Ook '**Amazing Grace**' blijft voor sommigen, en Luc speciaal, een verrassing als na het geAdemde gedeelte Lea (=Peter) uitbarst in een swingende melodie en emotie zich kan ontladen. Dan is het weer gedaan, het jonge geweld wordt naar huis begeleid, de dorstigen blijken dan plots toch een drankje in de omgeving te kunnen bekomen: de parochiale kring verschaft het nodige.

De aanloop naar het megaconcert is nu echt ingezet: de spanning stijgt, de druk verhoogt, onverwachte moeilijkheden verschijnen... maar het aantal nog beschikbare kaarten daalt.

'Hoop doet leven' is de leuze van de mol.

Wouter